

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

19. nedeľa po Svätej Trojici: Sila viery (19. 10. 2017)

Mt 6, 14-15

Lebo ak ľuďom odpustíte ich previnenia, aj vám odpustí váš Otec nebeský, ale ak neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vám, keď sa prevínite.

Bratia a sestry

Chcel by som sa dnes s Vami podeliť s jedným mocným zážitkom, ktorý som prežil približne pred tromi týždňami a týkal sa tejto dnešnej témy.

Bol štvrtok ráno a ja som sedel v kancelárii nad rozloženými knihami. Zrazu mi zvoní telefón, v ktorom ma volá jedna sestrička z chirurgie v levickej nemocnici, kde im ležal pacient, ktorému už nezostávalo veľa času. Prosila ma, aby som ho navštívil. Povedal som: „To sa skrátka nedá odkladať, o hodinu som u vás.“ Obliekol som sa a odišiel som na chirurgiu. Čakala ma vo dverách spomenutá sestrička, ktorá mi rýchlo vysvetlila, že pán má pokročilé štádium leukémie, pochádza zo Šiah, je bývalým policajtom.

Vošiel som k nemu, teda na izbu, zobral som si samozrejme so sebou aj nádoby k Večeri Pánovej a spolu sme sa rozprávali. Súhlasil, že chce prijať Večeru Pánovu. Postupne som mu čítal svedné otázky, až som prišiel k nasledovnej: „Veríte, že vám Boh z lásky a milosrdenstva a pre zásluhy, umučenie a smrť svojho Syna odpustí všetky hriechy, veríte?“ Nato povedal, že tomu veriť nedokáže. Následne mi začal hovoriť o svojom živote, koľko zlých vecí urobil. Tieto mu nemôže Pán Ježiš odpustiť. Ja som mu hovoril, z akej lásky k nám Boží Syn prišiel a že Jeho obeť je dostatočná na odpustenie hriechov celého sveta. Nato tento pán odpovedal: „Teraz už verím, že Ježiš Kristus mi odpustil.“

Následne som mu prislúžil sviatosť Večere Pánovej, udelil som mu požehnanie a keďže už bol unavený, odobral som sa z izby preč s tým, že sa budem za neho modliť. O pár dní nato zomrel.

Keď som sa neskôr rozprával so spomenutou sestričkou, vykreslila mi celý tento príbeh, ktorého som sa aj ja stal súčasťou. Spomenutý pán mal iba niečo vyše 50 rokov, keď mu diagnostikovali smrteľnú chorobu. Navštevoval rôzne procedúry a keď nič nezaberalo, nakoniec skončil v nemocnici v Leviciach. Keď sa prvýkrát s ním stretla, bol nahnevaný a zatrpknutý na celý svet. Neodkázal odpustiť svojmu otcovi, ktorý od nich odišiel, keď mal tento pán štyri roky. Okrem toho bol dlhé desaťročia pohnevaný s bratom, s ktorým sa nerozprával. Preto sa stal zatrpknutým.

Táto sestrička mu hovorila o veľkej Božej láske a viedla ho k tomu, aby odpustil. Následne zavolať svojmu bratovi, s ktorým sa nevidel 20 rokov. Ten ho o 20 minút nato navštívil v nemocnici, spolu sa objali a plakali. Potom tento pán odpustil otcovi za to, že od nich kedysi dávno odišiel. Odpustil vnútorne aj všetkým ostatným ľuďom, s ktorými bol pohnevaný. Keďže tento pán hovoril, že je pokrstený evanjelik, ale nikdy v živote v kostole nebol, sestrička ma zavolať, aby som ho navštívil. Do takto pripravenej pôdy som prišiel na chirurgiu v spomenutý štvrtok.

Potom sestrička opisovala ďalšiu dramatickú situáciu, ktorá sa diala na chodbe chirurgie, zakiaľ som ja bol na nemocničnej izbe a prislúhoval som tomu človeku Večeru Pánovu. Zrazu v tej chvíli niekoľko doktorov chcelo ísť tiež na tú izbu, niečo riešiť. Spomenutá sestrička sa im postavila do dverí a povedala rozhodne: „Teraz je tam kňaz, teraz tam nikto nepôjde.“ Stalo sa to asi prvýkrát v histórii, že sa nejaká sestrička vôbec postavila do cesty doktorovi.

Keď som odišiel, sestrička navštívila spomenutého pána a hovorila o tom, že jeho tvár žiarila láskou a radosťou. Skrátka o pár dní na to odišiel na druhý svet zmierený s ľuďmi aj s Pánom Bohom.

Tento človek celý svoj život premrhal. Vyše 50 rokov ho z vnútra požierala nenávisť a zlosť. Zázrakom na smrteľnej posteli bol od toho oslobodený a dokázal sa zmieriť so všetkými a horkosť a zlosť odstrániť zo svojho srdca. Koľko zlosti v nás hľadá – bratia sestry! Koľko nevyznaných hriechov v sebe nosíme. Koľko zlosti a nenávisti, ktorá v nás hľadá, ťaží nás a privádza nás k mrzutosti na celý svet. Koľko rokov takto žijeme? A koľko rokov takto ešte chceme žiť ďalej?

Pán Ježiš je dosť silný, aby nás vnútorne oslobodil, veď On sám povedal, že koho Syn oslobodí, ten bude skutočne slobodný. My sami to nedokážeme, ale keď sa za danú vec budeme modliť, Pán Ježiš nám dá silu, aby sme sa od zlosti a nenávisti vnútorne odpúťali. Ak tak neurobíme, vnútorná horkosť nás úplne pohltí a zvnútra zožerie.

Preto nám Pán Ježiš daroval modlitbu Pánovu Otčenáš, ktorá je zachytená napríklad v Matúšovom evanjeliu, v 6. kapitole. Každodenne sa ju modliame a v nej odriekame. *A odpuť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinnikom svojim (Mt 6, 12)*. Jedine náš ľudský hriech môže byť prekážkou toho, aby Božia milosť a láska prúdila na celé Jeho stvorenie.

Slovné spojenie „naše viny“ by sme mohli doslovne preložiť z gréckeho originálu aj ako: „naše dlhy“. Odpuť nám naše dlhy. Takto sa naše hriechy v Biblii bežne nazývajú. Každý jeden hriech nás nanovo zadlžuje u Boha, ktorému už dlhujeme pekne veľký obnos. Čo Mu odpovieme, keď nám povie: „Zaplať čo si dlžný?“ Sme absolútne neschopní na túto Božiu otázku odpovedať. Nemáme v živote ani nič také, čím by sme ho zaplatili, aj keby sme Bohu dali celý svoj majetok. Pokiaľ by teda jednal s nami prísne podľa Jeho zákona. Keby vykonal to, čo by podľa spravodlivosti vykonal mal, musel by nás vydať spravodlivosti, aby nám zviazali ruky a nohy a odovzdali nás do väzenia.

V skutočnosti už teraz máme zviazané ruky a nohy reťazami našich hriechov. Pre nás sú to rany, ktorými nás svet, naše telo a diabol zasiahli a znetvorili. Sú to choroby, ktoré nám pijú krv. Sú tu démoni, ktorí nás tiahnu k všetkej nepravosti. Vo vzťahu k Pánu Bohu sú to obrovské a nespočítateľné dlhy. Preto keď vidíme, že nemáme čím zaplatiť náš dlh, smieme jedine k Bohu volať, aby nám naše hriechy, naše dlhy odpustil.

Slovo ktoré prekladáme z gréčtiny ako ODPUŠŤ, znamená doslovne odpustiť dlh, alebo rozviazať putá. Ak získame to prvé, to druhé bude nasledovať. Ak sú naše dlhy voči Pánu Bohu odpustené, putá z našich rúk spadnú. Pokiaľ sme Božou milosťou prijali odpustenie v Ježišovi Kristovi, dostávame podiel slobody a Božieho požehnanie. Okovy horkosti, zlosti – okovy hriechu sú už uvoľnené. Preto nie je už žiadne odsúdenie pre tých, ktorí sú v Kristovi Ježišovi.

A odpuť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinnikom svojim (Mt 6, 12). Týmto slovom nám Pán Ježiš hovorí, akým spôsobom môžeme Božie odpustenie očakávať. Pán Boh nám odpustí, ak aj my dokážeme odpustiť druhým ľuďom. To je veľmi dôležitý postoj. Pán Ježiš to zakomponoval jednoducho do Otčenáša a hneď po ňom je v Matúšovom evanjeliu napísané: *Lebo ak ľuďom odpustíte ich previnenia, aj vám odpustí váš Otec nebeský, ale ak neodpustíte ľuďom, ani váš Otec neodpustí vám, keď sa prevínite (Mt 6, 14 – 15)*.

Pán Boh nám odpustí iba tak, ako my opustíme druhým ľuďom. Ak zostane v nás zloba, alebo horkosť, či hnev. Ak ľuďom neodpustíme ich prestúpenia, sami sa tým zbavujeme Božieho odpustenia našich hriechov – dlhov. On nám nemôže potom úplne naše hriechy odpustiť. Možno nám prejaví určitý stupeň milosti, ale neodpustí nám naše hriechy.

Ak zo srdca neodpustíme bližným ich previnenia, o čo sa potom modlíme k Bohu, keď odriekame slová Otčenáša? Potom Boha vzývame, aby nám preukázal v živote iba to najhoršie. Je to, ako by sme sa modlili: „Neodpúšťaj nám vôbec nič, my si od Teba žiadnu milosť nežiadame.“

Môžeme však skutočne takúto modlitbu každý deň venovať Pánu Bohu? Chcem ťa povzbudiť, aby si práve teraz odpustil, ako by bolo tebe úplne odpustené v Ježišovi Kristovi. Maj zľutovanie nad daným človekom, ako sa Boh zľutoval nad tebou.

Spomenutý muž premárnil 50 rokov svojho života, žil v horkosti a zlosti, ktorá ho vnútorne požierala. Nechcime aj my premárniť svoj život a otvárať sa pre zlobu a horkosť.

Ak to nedokážeš, povedz to Bohu, že to nevieš, že nenachádzaš k tomu dostatok síl. My sa za to dnes budeme modliť. Modlime sa za to aj doma a dajme si do poriadku všetky porušené vzťahy s ľuďmi, aby nám Pán Ježiš mohol každého dňa odpustiť všetky naše hriechy.

AMEN